

Jeg vil i denne Forbindelse nævne, at der tidligere har været talt om at indføre Renavl i Grønland. Jeg minder om, at man ved Finanslovbehandlingen i 1906—07 omtalte dette Spørgsmaal ret indgaaende her i Tinget, og jeg minder om, at den nuværende Finansminister ved den nævnte Lejlighed omtalte Sagen med stor Interesse, og at der saa vidt jeg kan skønne af de Forhandlinger, som ere førte baade den Gang og ved andre Lejligheder, maatte være Mulighed for, at Renavlen kunde give anseligt Udbytte, og at det i alt Fald sikkert vilde være formaalstjenligt at undersøge, hvorvidt det var klogt at gaa til saadanne Foranstaltninger som denne og maaske andre til Ophjælpning af Forholdene i Grønland. Jeg minder om, at Kommandør H. F. Holm ligeledes har vist stor Interesse for disse Planer og har behandlet Sagen i Tidsskriftartikler og paa anden Maade, og der er sikkert adskillige kyndige Folk, som have studeret dette Æmne, og hvis Viden det var værdt at undersøge nærmere. Jeg skal pege paa en Undersøgelse baade om Renavl og om andre Sager, som er foretaget af en Mand, der hedder Knud Rasmussen. Jeg tror, han kom op til Grønland med Statsunderstøttelse. Jeg ved, at han har undersøgt Forholdene i Grønland og har beskæftiget sig med adskillige af de Sager, som have Interesse eller kunde have Interesse for den grønlandske Befolkning, og saa vidt jeg ved, er der af ham afgivet en Beretning eller en Redegørelse for de Undersøgelser, han har foretaget. Denne Redegørelse er vistnok aldrig kommen til Rigsdagens Kundskab, jeg ved ikke hvorfor, men der kunde dog vist være Grund til, naar vi skulle tale om grønlandske Anliggender, om Ophjælpning af Forholdene der o. s. v., at faa en saadan sagkyndig Mands Oplysninger forelagte, for at ogsaa Rigsdagens Medlemmer kunde komme til at drage Nytte af den Indberetning, han utvivlsomt maa have afgivet. Jeg henstiller derfor til Ministeren, om det var muligt, at vi under en eller anden Form kunde faa denne Beretning — for saa vidt der da foreligger en saadan, og det tror jeg — forelagt til Anvendelse under vore fortsatte Studier af det grønlandske Spørgsmaal. Med Hensyn til Renavlen ved jeg, at der er sket flere Henvendelser til den højtærede Regering. Om det er sket i den senere Tid, ved jeg ikke, men jeg ved, der er sket Henvendelser, og jeg vil benytte denne Lejlighed til at henstille til Regeringen at have sin Opmærksomhed

henvendt paa dette Spørgsmaal og eventuelt træffe Foranstaltninger, saa at det i alt Fald bliver undersøgt, om det ikke er muligt ved saadanne Foranstaltninger at foretage noget til Ophjælpning af de grønlandske Forhold.

Med Hensyn til selve Lovforslaget i øvrigt kunde jeg, som sagt, ønske, at hele Spørgsmaalet om Grønlands Styre blev underkastet en grundigere Undersøgelse, end der er gaaet forud for dette Lovforslags Forelæggelse. Jeg er ikke just nogen Ven af Kommissioner, men paa den anden Side kan jeg ikke i Øjeblikket tænke mig andet, end at der under en eller anden Form maatte kunne dannes en Kommission eller et Udvalg, hvad man nu vil kalde det, som tog disse Spørgsmaal under Overvejelse, baade de Spørgsmaal, som have Interesse for Handelsvirksomheden, og de Spørgsmaal, som have Interesse for Befolkningen, saavel for dens Forhold overfor Danmark som for dens indre Forhold, baade hvad angaar Erhvervet og dens Deltagelse i offentlige Anliggender. En saadan Undersøgelse maatte jeg i alt Fald ønske, forinden jeg kunde give et saadant Lovforslag min Stemme, og jeg kan ikke paa det nuværende Stadium tilsige min Støtte til det Lovforslag, som foreligger. Jeg mener, det bør henvises til et Udvalg, og jeg tror ikke, at det vil være formaalstjenligt at gennemføre det i den Form, det i Øjeblikket har.

P. Munch: Det er gaaet paa en underlig Maade med det Lovforslag, som er til Behandling her i Dag, eller rettere sagt den Sag, det drejer sig om. Den højtærede Indenrigsminister kom i Fjor her til Tinget og sagde, at vi maatte have en meget grundig Undersøgelse af de grønlandske Forhold: Det har vist sig, at det Lovforslag, vi gennemførte i 1908, ikke har givet tilfredsstillende Resultater, vi maa sende en Mand til Grønland, der maa foregaa en Undersøgelse, som varer i Aarevis. Det viste sig, at denne Tanke fandt Tilslutning fra dette Tings Side. Naar den ikke gennemførtes i Fjor, skyldtes det, man kan vel sige udelukkende, eller i alt Fald overvejende, dette, at man vilde udstyre den paagældende Mand med en enestaaende og særlig Myndighed. Nu stiller Ministeren sig anderledes i Aar. Da Resultatet i Fjor blev, at Loven om en grundig Undersøgelse ikke gennemførtes, har han valgt den Vej at lade foretage en Undersøgelse i Ministeriet i Løbet af Efteraaret og Vinteren, og paa Grund-